

uppsprickandet

kyla längs ryggraden, spricker upp
mellan revbenen, skulderbladen
står ut, likt vingar av ben

nerverna följer min utsida
döljer mina ögon, min blick
för omvärlden, min mun spricker upp

hela min tunga kropp öppnar sig
och faller av, lämnar inga spår
efter sig när den faller till marken

likt en uppsprucken puppa, som
en fjäril vidgar sig min själ
utan att tyngas av världsligheten

följer regnets fall över havet
slukas av friheten, av rörligheten
inte längre fästad vid tyngd

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Turid med Poeter.se id #54 innehar upphovsrätten